

JSEM PLÁNOVACÍ TYP

Vlasta, 15. 7. 2020

Rubrika: fejeton Ráda vím, co mě čeká, kde budu příští měsíc, které akce se chystají na podzim. Plánuji si čas na setkávání se čtenáři i na psaní a snažím se obě položky dostat do rozumné rovnováhy. Ne vždy se mi to podaří. Upřesňuji – ještě nikdy se mi to nepodařilo. TEXT ALENA MORNŠTAJNOVÁ

Vminulém roce – po téměř třech letech strávených cestami po besedách, čteních, festivalech a veletrzích – jsem se rozhodla udělat razantní krok a rok 2020 věnovat psaní. Přestože jsem odmítala všechna pozvání, která jsem odmítnout mohla, na začátku ledna jsem otevřela svůj plánovací kalendář a objevila jsem, že je téměř stejně plný jako v předchozím roce. Pocítila jsem lehké zoufalství, ale pak jsem se smířila s nastalou situací a řekla jsem si, že budu psát po večerech a ve chvílích volna, protože psaní je přece to, co chci dělat a na čem mi záleží.

Pak se začalo mluvit o jakémsi viru. Nejdříve řádil kdesi v Číně, pak se rozhlédl po Asii a v únoru se vypravil do Itálie. Za pár dní se rozprskl po Evropě a na začátku března jsem zjistila, že jsem uvízla v domku se zahrádkou na kraji malého města a před sebou mám přinejmenším několik týdnů prázdna. Prázdna, nikoli prázdnin, protože jsem byla odhodlaná využít čas – příznávám, že vytoužené samoty a klidu – užitečně, tedy prací na rozepsané knize.

Takže jsem měla další plán a s radostí jsem se doslova vrhla do psaní. Jenomže jak se mi začíná zdát, plány jsou od toho, aby se měnily. Přišla jsem na to, že v dnešní internetové době není samota prostě možná. Veškerá aktivita se přesunula na síť. Zainteresovaní napjali síly a začali vymýšlet, jak povzbudit kolabující knižní trh. Do jisté míry jsem jeho součástí, takže je správné zapojit se, udělat, co je v mých silách. A tak jsem seděla u počítače, přesně tak, jak jsem si to naplánovala, ale místo knihy jsem psala články, odpovídala na otázky, vyjadřovala se k problematice, které vůbec nerozumím. Na požádání jsem natočila dvě videa – jedno zrcadlově, protože natočit se sama na zadní kameru je dost obtížné, druhé sice na zadní kameru, ale zase jsem se tak docela nevešla do obrazu a splývala jsem s pozadím. Ke všemu jsem jakýmsi nedorozuměním odstříhla začátek, takže se obávám, že má několikahodinová snaha vyšla vniveč a videa jsou naprosto nepoužitelná.

Uběhly dva měsíce, život se pomalu začíná opět rozbíhat. Přicházejí další pozvání a staré akce se přesouvají na nové termíny. Sedím u počítače, dopisuji slíbené články, pročítám těch pár stránek textu, které se mi přece jenom podařilo ve volných chvílích napsat, přepisuji, dopisuji a zase mažu. Dívám se z okna do zahrady, na kterou jsem měla letos po dlouhé době konečně dost času. Odvděčuje se mi krásou připomínající kýčovitě pohlednice k svátku, které jsem jako malá holka sbírala a skladovala v dřevěné krabici s vyřezávaným víkem. Dnes už pohlednice skoro nikdo neposílá. Svět se mění. Mění se každým dnem, měsícem, rokem. Mění se, ať je pandemie, nebo ne. Můžeme snít o budoucnosti, plánovat ji, ale pravda je taková, že nikdy nemáme budoucnost pevně v rukou.

ALENA MORNŠTAJNOVÁ Česká spisovatelka. Absolvovala Ostravskou univerzitu. Několik let pracovala jako učitelka a překladatelka. Její první román Slepá mapa vyšel v roce 2013. Od té doby vydala Hotýlek, Hanu a letos Tiché roky. Pro děti Strašidylko Strášu. Získala např. cenu Česká kniha 2018.

FOTO SHUTTERSTOCK, ARCHIV

Zdroj: <https://app.monitora.cz/article/86716169/e2f03a090d89353ba2f3?>

auth=eyJhbGciOiJIUzI1NiIsInR5cCI6IkpXVCJ9.eyJ0aWQiOiJyMDM5MzUzYjE2f3ZMT

Y5LCJ3aWQiOjI1NzYsImV4cCI6MTYwMjMyMjI5N30.TGo5L8XzfWzK049OjM61PtYDaOfeA
L2dYrUiQkngs64&topic_monitor=12039